

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu Nghệ thuật đặc sắc truyện ngắn Bức tranh của em gái tôi của Tạ Duy Anh lớp 6 tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về Nghệ thuật đặc sắc truyện ngắn Bức tranh của em gái tôi của Tạ Duy Anh lớp 6 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Dưới đây là một số bài văn Nghệ thuật đặc sắc truyện ngắn Bức tranh của em gái tôi của Tạ Duy Anh lớp 6 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả. Mời các em học sinh cùng quý thầy cô tham khảo.

Bài văn Nghệ thuật đặc sắc truyện ngắn Bức tranh của em gái tôi của Tạ Duy Anh số 1

Truyện Bức tranh của em gái tôi không dài (chỉ hơn hai trang sách), nhưng cũng đủ để cho ta thấy tài năng của tác giả qua cách kể chuyện và xây dựng hệ thống nhân vật. Tạ Duy Anh là một cây bút trẻ xuất hiện trong văn học thời kì đổi mới, đã có những truyện ngắn gây được sự chú ý của bạn đọc bởi nghệ thuật đặc sắc và phong cách riêng biệt, độc đáo của mình. Trong đó có tác phẩm Bức tranh của em gái tôi. Truyện đã đạt được giải nhì (giải cao nhất) trong cuộc thi viết Tương lai vẫy gọi do báo Thiếu niên Tiền phong phát động.

Trước hết phải kể đến phương thức kể chuyện. Tạ Duy Anh đã lựa chọn ngôi kể chuyện là ngôi thứ nhất. Truyện được kể bằng lời kể của nhân vật người anh. Lựa chọn như vậy giúp cho việc miêu tả tâm trạng của nhân vật sinh động hơn, có nghĩa là lời kể tự nhiên hơn và bộc lộ tâm trạng kín đáo, sâu sắc hơn. Theo cách kể này thì diễn biến tâm trạng, sự biến đổi về cách nhìn của người anh đối với cô em gái, và cả vẻ đẹp của người em gái sẽ được thể hiện một cách tự nhiên. Qua người anh, ta thấy được sự thức tỉnh của cậu ta, lại vừa thấy rõ vẻ đẹp của cô em gái. Nhờ vậy mà chủ đề tác phẩm càng được bộc lộ sâu sắc. Bài học về sự tự đánh giá, tự nhận thức càng thấm thía hơn với người anh.

Người đọc đánh giá rất cao nghệ thuật xây dựng hệ thống nhân vật qua diễn biến tâm trạng và thái độ của người anh và cô em gái. Nhờ vậy, truyện đã dẫn dắt ta từ tình huống bất ngờ này đến những bất ngờ khác, liên tiếp từ đầu cho đến khi kết thúc.

Diễn biến tâm trạng của người anh được xây dựng bằng chính lời kể của nhân vật. Tâm trạng đó được thay đổi qua diễn biến của câu chuyện: thoát đầu, khi thấy em gái vẽ và mày mò tự chế thuốc vẽ; khi tài năng hội họa của cô em gái được phát hiện; và ở cuối truyện, khi đứng trước bức tranh được giải nhất của em gái mình.

Thoạt đầu là thái độ coi thường việc làm của Kiều Phương. Khi thấy em gái vẽ và mày mò tự chế tạo màu vẽ, người anh chỉ coi đó là những trò nghịch ngợm của trẻ con và nhìn bằng cái nhìn kẻ cả, không cần để ý đến "Mèo con" đã vẽ những gì. Cách nhìn ấy được thể hiện qua giọng kể của người anh: tôi quen gọi nó là Mèo bởi vì mặt nó luôn bị chính nó bôi bẩn. "Mèo" luôn bị nhắc nhở vì hay lục lọi các đồ vật trong nhà: Này, em không để chúng nó yên được à? Khi phát hiện được cô em nhào bột vẽ, người anh buông một câu: Thảo nào các đít xoong chảo bị nó cạo trắng cả. Quả thật, thái độ của những người làm anh trong một gia đình thường coi em gái mình là như vậy!

Khi tài năng hội họa của người em được phát hiện thì tâm trạng của người anh cũng bị biến đổi. Do tình cờ mà chú Tiến Lê phát hiện ra năng khiếu hội họa của người em. Sau bức tranh của người em làm cho bố, mẹ và mọi người đều ngạc nhiên, vui mừng, sung sướng. Duy có người anh lại cảm thấy buồn, buồn vì cảm thấy mình bất tài và cho rằng vì lý do đó mà mình bị đẩy ra ngoài, bị cả nhà lãng quên. Sống với tâm trạng như vậy, người anh không thể thân với em gái như trước nữa, rồi đối xử với em gái không công bằng chỉ cần một lỗi nhỏ ở nó là tôi gắt um lên. Tâm lý mặc cảm, tự ti đã khiến người anh những lúc ngồi bên bàn học chỉ muốn gục xuống khóc. Thậm chí vẻ mặt ngỗ nghịch của em gái trước kia bây giờ làm cho người anh vô cùng khó chịu, cảm thấy như mình đang bị "chọc tức". Đây là một kiểu tâm lý dễ gặp ở mọi người, nhất là ở tuổi thiếu niên, đó là lòng tự ái và mặc cảm tự ti khi thấy người khác có tài năng nổi bật. Phải là người am hiểu tâm lý trẻ em lắm, tác giả mới đưa ra một tình huống thay đổi tâm lý của người anh hấp dẫn và tạo được kịch tính cho truyện hay đến như vậy!

Một tình huống quan trọng hơn nữa đã tạo nên điểm nút của diễn biến tâm trạng nhân vật người anh là ở cuối truyện. Đó là một loạt các bất ngờ liên tiếp đến với người anh, khi cậu ta đứng trước bức tranh được tặng giải nhất của người em. Điều bất ngờ trước tiên là bức tranh lại vẽ chính cậu. Hơn thế nữa, điều cậu không thể ngờ được còn là hình ảnh mình qua cái nhìn của người em gái: Trong tranh, một chú bé đang ngồi nhìn ra cửa sổ, nơi bầu trời trong xanh. Mặt chú bé như tỏa ra một thứ ánh sáng rất lạ. Toát lên từ cặp mắt, tư thế ngồi của chú không chỉ suy tư mà còn rất mơ mộng nữa! Trong phút chốc, tâm trạng của cậu đã đi từ ngạc nhiên đến hãnh diện rồi xấu hổ. Ngạc nhiên vì bức tranh lại chính là cậu, bức tranh ấy hoàn toàn bất ngờ với cậu. Còn hãnh diện thì cũng dễ hiểu vì cậu thấy mình hiện ra với những đường nét đẹp trong bức tranh của cô em gái. Nếu Tạ Duy Anh để tâm trạng của người anh kết thúc tại đây thì truyện chẳng có gì phải bàn nữa. Nhưng điều quan trọng hơn mà tác giả đã khơi dậy được là người anh đã không dừng lại ở sự hãnh diện thỏa mãn, mà đó là tâm trạng xấu hổ. Trạng thái xấu hổ của cậu đã

"cởi nút" cho kịch tính của truyện. Và đây cũng chính là lúc nhân vật tự thức tỉnh để hoàn thiện nhân cách của mình. Dưới mắt em tôi, tôi hoàn hảo đến thế kia ư? Một câu bỏ lửng có dụng ý nghệ thuật của tác giả. Vậy mà dưới mắt tôi thì... để người đọc tự hình dung ra trạng thái dằn vặt, sự thức tỉnh của nhân vật. Nhưng cũng phảng phất đâu đó lời nhắc rất "khẽ": mỗi người hãy tự nhìn lại chính mình.

Nhân vật Kiều Phương - cô em gái - được tác giả xây dựng rất nhẹ nhàng qua các phương diện: ngoại hình (nét mặt), cử chỉ và hành động (tò mò, hiếu động, mê vẽ tranh), qua thái độ và quan hệ với người anh chứ không phải trải qua sự căng thẳng về tâm trạng như người anh. Cái đặc sắc ở đây là tác giả đã để cho vẻ đẹp của cô em gái được hiện ra dần dần qua con mắt nhìn và lời kể của người anh, ngày càng đẹp cho đến cuối truyện thì vẻ đẹp ấy đọng lại một cách sâu sắc trong lòng người anh và gợi nhiều suy nghĩ cho người đọc: một cô gái có tài năng và được đánh giá cao nhưng Kiều Phương vẫn không hề mất đi sự hồn nhiên, trong sáng của tuổi thơ và nhất là vẫn dành cho anh trai những tình cảm thật tốt đẹp, thể hiện ở bức tranh "Anh trai tôi". Soi vào bức tranh ấy, cũng chính là soi vào tâm hồn trong sáng, nhân hậu của em gái, nhân vật người anh đã tự nhìn rõ hơn về mình để vượt lên những hạn chế của lòng tự ái và tự ti.

Bức tranh của em gái tôi là một câu chuyện rất đời thường, tương chừng như không có chất văn. Nhưng bằng tài năng sáng tạo nghệ thuật, Tạ Duy Anh đã thành công trong việc khắc họa tính cách các nhân vật trong truyện bằng chính lời kể rất thật và xúc động của người anh. Không cần phải "lên gân" mà tác phẩm đã gợi ra những điều sâu sắc về mối quan hệ, thái độ, cách ứng xử giữa người này với người khác trong cuộc sống hàng ngày. Tác phẩm đã để lại nhiều dư vị cho người đọc.

Nghệ thuật đặc sắc truyện ngắn Bức tranh của em gái tôi của cây bút trẻ Tạ Duy Anh là tài liệu bổ ích để các em nâng cao kiến thức Ngữ Văn. Tiếp theo, phần Soạn bài Bức tranh của em gái tôi cùng với phần Cảm nhận của em sau khi học xong truyện ngắn Bức tranh của em gái tôi để học tốt Ngữ Văn hơn.

Bài văn Nghệ thuật đặc sắc truyện ngắn Bức tranh của em gái tôi của Tạ Duy Anh số 2

Truyện ngắn "Bức tranh của em gái tôi" được sáng tác bởi cây bút trẻ Tạ Duy Anh nó thể hiện tài năng của tác giả qua lối kể chuyện nhẹ nhàng, nhưng cũng vô cùng sâu sắc. Tác giả đã khéo léo xây dựng hệ thống nhân vật vô cùng tinh tế

Nội dung câu chuyện kể về một tác phẩm được giải cao nhất trong cuộc thi vẽ tranh dành cho thiếu nhi. Tác giả Tạ Duy Anh đã khéo léo lựa chọn cho mình một thể chủ động khi vào nhân vật tôi để lại câu chuyện của mình. Nhờ sự lựa chọn này

mà mọi tâm trạng của tác giả, cũng như của em gái mình được thể hiện rõ nét sinh động hơn.

Bộc lộ tính cách nhân vật sâu sắc hơn. Qua câu chuyện người đọc có thể thấy sự thay đổi trong cái nhìn của người anh trai với cô em gái bé nhỏ của mình. Mọi lời văn được thể hiện tự nhiên. Qua những lời tự sự chân thành ta thấy được sự thay đổi tâm tính, sự thức tỉnh tâm hồn của người anh trai với người em gái của mình.

Mở đầu câu chuyện là thái độ coi thường của người anh trai nhân vật tôi với những việc làm của người em gái có tên là Kiều Phương. Người anh thấy em gái mình ngày nào cũng mày mò học vẽ. Cậu anh trai chỉ cho đó là trò trẻ con, nghịch ngợm và khá coi thường nó. Cách nhìn này được thể hiện qua giọng kể của người anh trai. Tôi quen gọi nó là mèo bởi mặt nó luôn bị chính nó bôi bẩn. Và chính vì vậy, cô bé "Mèo" thường xuyên bị người thân nhắc nhở, quát mắng vì làm lộn xộn đồ dùng trong nhà

"Này, em không để chúng nó yên được à?". Cậu anh trai khi nhìn thấy cô em mình nhào bột vẽ thì đã cất lời hỏi thăm đầy khinh miệt, coi thường. Trong mắt ông anh trai cô em gái nhỏ chỉ đang làm việc vớ vẩn, vô ích mà thôi.

Nhưng khi biết em mình có tài hội họa, được công nhận thông qua những thành quả rõ ràng người anh trai đã thay đổi thái độ của mình với cô em gái. Việc cả gia đình đều vui vẻ khi phát hiện ra tài năng của người em gái làm cho người anh cảm thấy lo lắng, vì sợ mình kém cỏi, không có tài gì đặc biệt thì sẽ bị cả gia đình lãng quên không còn yêu thương nữa. Trong một tâm trạng ganh ghét đố kỵ như vậy người anh trai đã giữ khoảng cách với em mình, không thân thiết như trước. Tình cảm anh em từ đó có những khoảng cách nhất định.

Rồi trong cuộc sống gia đình chỉ cần cô em gái nhỏ mắc lỗi gì là người anh trai lại tìm có mắng mỏ, cảm thấy nó đang coi thường mình. Tâm lý tự ti vì mình không có tài bằng em khiến cho người anh chỉ muốn òa khóc. Người anh trai không còn cảm thấy yêu thương em mình nữa mà luôn tỏ ra bất mãn với đứa em ruột thịt của mình vì cảm giác nó giỏi hơn mình, gia đình bố mẹ yêu nó hơn coi trọng nó hơn.

Tác giả Tạ Duy Anh đã vô cùng tinh tế khi miêu tả tâm trạng nhân vật rất phù hợp lứa tuổi, ở cái tuổi ảm ương, người ta thường có những sự tự ti con nít, tâm lý này thường gặp những đứa trẻ thanh thiếu niên dễ bị kích động, hay nổi loạn, nóng giận vô cớ.

Tác giả đã tạo ra tình huống tạo nên điểm nhấn cho câu chuyện làm cho diễn biến của người anh ở cuối trở nên thay đổi hoàn toàn. Khi biết tin em gái mình được giải nhất vẽ tranh. Người anh trai quá tò mò muốn xem bức tranh đó như thế nào

nhưng cậu bé không ngờ em gái mình lại vẽ chính mình. Trong bức tranh của người em gái vẽ là hình ảnh người anh trai đang nhìn ra cửa sổ nơi có một bầu trời cao xanh vời vợi. Trên khuôn mặt của chú bé trong tranh có một thứ ánh sáng lấp lánh kỳ diệu toát ra từ cặp mắt ngây thơ, mơ mộng.

Trong giây phút nhìn thấy bức tranh đó người anh có chút hãnh diện, vì cảm thấy mình trong mắt em gái mình vô cùng hoàn hảo, tuyệt vời, nhưng cậu bé cũng thấy xấu hổ vì mình đã có những lúc ghen tị, ghét bỏ chính cô em gái ruột thịt của mình.

Thông qua truyện ngắn này tác giả Tạ Duy Anh muốn ca ngợi tình cảm gia đình là thứ tình cảm thiêng liêng, không gì có thể sánh được vì vậy đừng vì một chút ghen ghét đố kỵ, tự ti mà đánh mất tình cảm thiêng liêng ruột thịt, đánh mất chính bản thân mình. Tác giả đã vô cùng tinh tế khi sử dụng ngòi bút đặc sắc của mình để phác họa lên tính cách nhân vật anh trai rất thành công.

Bài văn Nghệ thuật đặc sắc truyện ngắn Bức tranh của em gái tôi của Tạ Duy Anh số 3

Tạ Duy Anh là cây bút nổi lên trong thời kỳ đổi mới, đất nước đang trên đà đi lên chủ nghĩa xã hội. Ông đã tự khẳng định được tên tuổi cũng như phong cách sáng tác độc đáo của mình trên văn đàn thi sĩ. Truyện ngắn "Bức tranh của em gái tôi" là một câu chuyện trong sáng, giàu tình cảm. Với nghệ thuật chọn ngôi kể, xây dựng tâm lí nhân vật đã tạo nên sự thành công của câu chuyện này.

Tạ Duy Anh đã chọn ngôi kể thứ nhất, là người anh tự kể lại câu chuyện xoay quanh cô em gái. Qua đó người đọc có một cách nhìn khách quan hơn về hai anh em trong truyện ngắn. Chắc hẳn đây là dụng ý nghệ thuật của Tạ Duy Anh, để thấy rõ được sự chuyển biến tâm lý, tình cảm của người anh và em gái Kiều Phương. Cũng qua cách lựa chọn ngôi kể này, tác giả đã cho thấy được vai trò quan trọng của ngôi kể trong một câu chuyện.

Hơn hết sự thành công còn nằm ở nghệ thuật phân tích diễn biến tâm lí của nhân vật, sự thay đổi, chuyển biến trong nhận thức của người anh về cô em gái của mình. Bởi thế người đọc nhận ra được nhiều tình huống và tình tiết bất ngờ đến người đọc cũng không thể lường trước được.

Tâm trạng của người anh khi thấy em gái "mày mò và tự chế thuốc vẽ" cho đến khi bạn của bố phát hiện ra "tài năng" thiên bẩm và cuối cùng là bức tranh đạt giải nhất của Kiều Phương. Những dòng tâm trạng ấy không được diễn xuôi mà luôn có những khúc mắc khó tháo gỡ, những hoài nghi và cả sự ăn năn hối hận của người anh.

Người đọc có thể theo dõi thấy tâm lý của người anh qua rất nhiều tình tiết. Khi thấy em gái mày mò chế tạo thuốc vẽ, người anh xem đó là "trò nghịch ngợm của trẻ con, không cần để ý". Nó được thể hiện qua cách gọi "mèo con" của người anh dành cho em. Vì bộ mặt của Kiều Phương bao giờ cũng bị chính nó bôi bẩn. Lúc này, thái độ của người anh đối với em gái có chăng chỉ là thờ ơ mà thôi.

Nhưng đến khi bạn của bố phát hiện ra tài năng của Kiều Phương thì tâm trạng của người anh cũng biến đổi theo. Trong nhà ai cũng ngạc nhiên và vui sướng vì tài năng đó nhưng người anh trai lại thấy buồn, vì cảm giác mọi người sẽ lãng quên mình, sẽ không còn quan tâm đến mình nữa. Chính bởi lòng đố kị, ghen ghét với chính em gái của mình là "tôi" luôn "gắt um lên" khi Kiều Phương mắc lỗi, dù lỗi đó rất nhỏ nhặt. Chính tâm lý này đã khiến cho tâm trạng người anh luôn rơi vào tuyệt vọng cũng như càng ngày càng ghét em gái mình hơn. Có lẽ đây chính là tâm lý của lứa tuổi mới lớn. Tạ Duy Anh đã bám sát được đời sống tâm lý, tình cảm của những đứa trẻ mới lớn để phản ánh vào trong câu chuyện của mình.

Tuy nhiên nếu câu chuyện chỉ dừng lại ở đó thì nó quá nhạt và không hề để lại một dấu ấn gì đối với người đọc. Chi tiết thắt nút là chi tiết bức tranh đạt giải của Kiều Phương. Một bức tranh khiến cho suy nghĩ, tâm lý, cảm xúc và thái độ của người anh bỗng nhiên thay đổi một cách lạ kì. Chính bức tranh ấy, hay nói cách khác chính suy nghĩ, tấm lòng thánh thiện của Kiều Phương đã khiến cho người anh nhận ra nhiều điều đáng để trân trọng trong cuộc sống.

Bức tranh ấy là bức tranh vẽ chính người anh, với sáng ngời nhìn ra cửa sổ, nơi có bầu trời trong xanh. Gương mặt chú bé tỏa ra thứ ánh sáng kì lạ. Đến đây người đọc đã nhận ra được sự thay đổi tâm lý đột ngột của người anh từ "hãnh diện sang xấu hổ". Chính điều này đã khiến cho người anh thấy hổ thẹn với Kiều Phương - một cô bé thánh thiện.

Lúc này người anh đã tự hỏi mình "Dưới mắt em tôi, tôi hoàn hảo đến thế kia u". Câu hỏi này đã thức tỉnh tính cách, tâm lý của nhân vật một cách mãnh liệt nhất. Sự thức tỉnh này có ý nghĩa sâu sắc đối với diễn biến của câu chuyện.

Tạ Duy Anh thực sự rất nhạy bén khi xây dựng tâm lý nhân vật, đặc biệt là nhân vật người anh. Để người anh nhận ra được vẻ đẹp của người em không chỉ qua hình dáng bên ngoài mà còn qua tâm hồn của Kiều Phương. Để tự người anh nhận ra và thức tỉnh chính là điều mà Tạ Duy Anh muốn làm. "Bức tranh của em gái tôi" của Tạ Duy Anh nhẹ nhàng nhưng lại có ý nghĩa sâu sắc đối với cuộc sống của mỗi người. Gấp trang sách lại nhưng hình ảnh của những đứa trẻ còn khiến cho người đọc nhiều dư vị.

